

Matthew Costello en Neil Richards

Een dodelijke melodie

Vertaald door Peter de Rijk

DE FONTEIN

1. Oude vrienden

Lauren Dumford bekeek haar make-up nog een laatste keer in de passagiersspiegel. Normaal maakte ze zich niet druk, maar dit was een speciale avond.

‘Rij verdorie toch eens rustig, Will,’ zei ze, terwijl ze zo dicht mogelijk naar de spiegel toe leunde om haar lippenstift opnieuw aan te brengen. ‘Hoe kan ik dit nou doen als je steeds zo over de weg stuitert?’

‘Je had het thuis moeten doen,’ zei Will. ‘Je kunt niet verwachten dat ik op een dergelijk pad zonder schokken kan rijden. En dan moet ik dat feest ook nog zien te vinden.’

Lauren wierp een blik op haar man achter het stuur. Hij droeg een spijkerbroek, sportschoenen en een oud overhemd, waarvan ze wist dat het zijn barbecuedracht was.

Palmbomen en Hawaïaanse dansende meisjes. Zijn idee van je netjes aankleden.

God sta me bij, dacht ze. Waarom doet hij nooit moeite?

Lauren had die ochtend eerst in Oxford haar haar en nagels te laten doen en had daarna het grootste deel van de middag met haar zus Janet doorgebracht om haar outfit in orde te maken.

Ze had alles gepast. En daarna nogmaals.

Het moest er cool en geraffineerd uitzien, casual en volstrekt natuurlijk, had ze tegen Janet gezegd. Niet de gebruikelijke blouse en zwarte broek die ze droeg als ze uit eten gingen.

Niet dat ze de laatste tijd nog vaak uit eten gingen, dacht ze.

Ze kon zich nog maar moeilijk voorstellen dat zij en Will

jaren geleden het grootste deel van de week nauwelijks voor zonsopgang in bed lagen. Maar dat... Dat was een ander leven.

Voordat de band uit elkaar ging.

Voordat er kinderen kwamen.

En voordat het normale leven – het soort leven dat de meeste dorpelingen in Cherringham leidden – zijn loop weer kreeg.

De hypotheek betalen, het gras maaien, de supermarkt, de kinderen naar school brengen, saaie zomervakanties op regenachtige Engelse stranden...

Ze veegde haar mond af met een tissue, klapte de spiegel terug en keek door het zijraam naar het voorbijglijdende plateteland.

Het pad waarop ze in hun oude Vauxhall Zafira reden was omzoomd met stenen stapelmuren. Aan weerszijden lagen open weiden met hier en daar eikenbomen. Lauren zag schapen en witte lammetjes onder de eiken liggen, het gras lichtte oranje op in de laagstaande zon.

Werkelijk prachtig.

Ze woonde haar hele leven al in Cherringham, maar kon zich niet herinneren dat ze hier ooit was geweest. Maar waarom zou ze ook? Dit was een privéweg en voor zover ze wist stond er maar één huis aan het eind.

Kingfishers.

Ooit het ingetogen verblijf van het parlamentslid voor het hele gebied. Nu het landhuis en de woning van Alex King – Cherringhams enige echte voormalige rockidool, leadzanger van de voormalige supergroep Lizard, en inmiddels de verloren zoon die was teruggekeerd uit Los Angeles.

Zo woont de andere helft, dacht ze.

Heel anders dan het vrijstaande huis van Lauren en Will met de inpandige dubbele garage in de ‘prettige’ woonwijk bij de cricketclub van Cherringham.

Grappig toch dat het leven nooit gaat zoals je verwacht, dacht ze.

Als ze in de jaren negentig ooit had nagedacht over de toekomst, dan was dit precies het soort leven dat ze in die tijd

verwachtte later te leiden. En waarom ook niet? Ze was een belangrijk personage in de Lizard-familie. De klassieke rock-vriendin, altijd op tournee, onderweg, speelde in Sydney, Los Angeles, New York, Wembley, elk jaar een nieuw album, niet te stoppen, enorme schare fans...

Geld was nooit een probleem – privéjets, grote hotels, kleding, onbeperkt contanten.

En natuurlijk werd er een oogje dichtgeknepen voor de groupies die bij elke tour opdoken.

Vanavond hier en opgehoepeld bij zonsopgang.

Maar op een dag kwam de ineenstorting, zomaar uit het niets. Ruzies. Vechtpartijen. Afgelaste optredens. Rechtszaken.

En opeens hield alles op, alsof er simpelweg een kraan werd dichtgedraaid.

Lizard ging uit elkaar.

En zij en Will bleven berooid achter, met een hoop schulden.

Waar was al dat geld gebleven? Ze hadden daar toch zeker ook een deel van moeten krijgen? Ze vroeg het zich nog steeds af.

Maar Will – haar lieve, maar slome drummer-vriendje – zou het haar nooit kunnen vertellen.

En de andere jongens waren al verdwenen voordat ze het kon vragen.

Geen familiebreuk is even erg als een breuk in een rockfamilie, dacht ze.

‘Ik ben toch wat nerveus,’ zei ze, zowel tegen zichzelf als tegen Will.

‘Waar zou je in hemelsnaam nerveus over zijn?’ vroeg Will, terwijl hij de auto voorzichtig door een scherpe bocht stuurde. ‘Alleen Alex is er, en de rest van de band. Oude gabbers die weer herenigd zijn.’

‘Het is een feest,’ zei Lauren. ‘Er zijn vast meer mensen.’

‘Je hoeft niet met ze te praten,’ zei Will. ‘Hoe dan ook, we laten toch gewoon ons gezicht weer eens zien? Kijken hoe de vlag erbij hangt. En we zien wel wat de deal is.’

‘Als er een deal is,’ zei ze.

‘God, Lauren, laten we daar niet weer over beginnen.’

‘Oké, oké. Ik heb alleen het gevoel...’ Maar Lauren wist niet hoe ze zich echt voelde. Ze wist alleen dat ze zich arm voelde. En oud. En moe.

‘We hebben dit echt nodig – weet je nog?’ vroeg Will, terwijl hij afremde. ‘Hoe dan ook – we zijn er. Showtime!’

Voor haar zag Lauren dat het pad abrupt eindigde bij twee hoge, zwarte ijzeren hekken, met aan weerszijden een hoge muur.

Showtime, zeg dat wel...

Lauren merkte de beveiligingscamera’s op, de zware witte kettingschakels, het grind, het metalen bord in reliëf: Kingfishers. Het woord rolde voorbij, met prachtige ijsvogels die door de letters vlogen.

Als vanzelf waren de hekken opengegaan toen ze naderden en Will reed verder het landgoed op.

Ze kon het huis zien, een echt herenhuis, niet meer dan een paar honderd meter verderop, verscholen in een kom in de weilanden. Het zag eruit als een enorm speelgoedhuis – een grote deur in het midden aan de voorkant met pilaren die de veranda ondersteunden, twee gigantische dubbele ramen aan weerszijden en zes ramen erboven.

Wat een hoop slaapkamers...

‘Halleluja,’ zei Will. ‘Moet je eens kijken! Misschien had ik in de muziekbranche moeten blijven.’

Misschien wel, ja, dacht Lauren. En misschien had ik ook andere keuzes moeten maken...

Ze reden naar het huis toe, waar een man in een donker pak en met een zonnebril op gebaarde dat ze een grindpad moesten nemen dat in een bocht naar de achterzijde liep. Daar zag Lauren nog meer bijgebouwen en hoge muren.

Will gaf richting aan en keerde de auto.

Toen ze bij een grote binnenplaats aan de achterkant van het huis kwamen, wees een andere man naar een omheind veld bij enkele stallen.

Lauren zag een veld dat al flink vol stond met grote zwarte terreinwagens en glimmende, kleurige sportwagens.

‘Wat een hoop mensen,’ zei Lauren.

Will parkeerde naast een rode Mercedes en zette de motor uit. ‘Ben je zover?’ vroeg hij – en ze zag dat hij uitstapte voordat ze kon antwoorden.

Lauren bekeek zichzelf nog een laatste keer in de spiegel, pakte haar nieuwe handtas met lovertjes, trok haar lange zwarte jurk op tot boven haar hakken en stapte uit.

‘Klaar voor de strijd,’ zei ze tegen zichzelf.

Ze keek naar een jong stel dat uit de Mercedes stapte. De jongen in een T-shirt en zijden pak. Het meisje droeg een zilveren minirok, plateauschoenen en verder niets. Het stel glimlachte naar haar.

‘Geweldige avond voor een fuif,’ zei de man met twinkellende ogen.

‘Ja toch?’ vroeg Lauren.

Ze zag dat de jongen zijn arm om het meisje heen sloeg en haar naar het huis begeleidde. Ze zag dat zijn hand lichtjes op de slanke, gebruinde onderrug van het meisje rustte. Hij droeg een groot zilverkleurig horloge.

Will liep om de auto heen en voegde zich bij haar. Ze kon zijn buik zien opbollen onder de Hawaïaanse dansers en palmbomen op zijn shirt.

‘Ik haat deze auto,’ zei ze.

‘Er gaat niets boven een Vauxhall,’ zei Will. ‘Dankzij al die airbags worden de kinderen goed beschermd. Dit is de juiste auto voor ons, neem dat van mij aan.’

Misschien is dat het probleem, dacht Lauren. Ik vertrouw je. Te veel zelfs.

En ze volgde hem naar het huis.

2. Gewoon een gezellig feestje

‘Nou nou, wat zie jij er mooi uit.’

Lauren bloosde terwijl Alex King haar op beide wangen kustte, een stap achteruit deed en in haar ogen keek.

Hij was zongebruind en zijn gezicht leek wel te gloeien. Geen rimpels na al die jaren, dacht ze. Heeft hij een facelift gehad?

Kan niet anders.

Maar hij zag er altijd al tien jaar jonger uit dan de rest van de band.

Vanavond stond hij daar met een brede glimlach, zijn perfecte lange zwarte haar, gekleed in een strak wit maatoverhemd, een strakke spijkerbroek, cowboylaarzen – een outfit die rechtstreeks uit de jaren tachtig afkomstig leek, maar hij kwam ermee weg.

En daaronder, vroeg ze zich af – nog steeds datzelfde slanke lichaam?

‘Alex,’ zei ze. ‘Dat is lang geleden.’

Ze had niet verwacht dat hij bij de deur zou staan om elke gast te begroeten, dus ze had geen moment de tijd gehad om voor te bereiden wat ze zou gaan zeggen. Maar hier – nu – in deze grote marmeren ontvangstruimte, met wenteltrappen en hoge portretten, vol mooie mensen die allemaal champagne dronken en volkomen op hun gemak leken, heel ontspannen, wist ze niets te bedenken.

‘Lauren, je bent niets veranderd,’ zei hij. ‘Nog steeds even mooi en sexy als altijd.’

‘Ik zei toen altijd al dat je die charme moest bottelen en verkopen,’ zei Lauren, nu ze zich weer herpakt had.

‘Ah, dat ene meisje dat ik nooit voor de gek kon houden,’ zei Alex lachend. ‘Ik moet je aan iedereen voorstellen.’

‘Hopelijk gebruik je die zin niet als intro,’ zei Lauren. ‘Het meisje dat niet voor de gek gehouden kan worden?’

‘Wat dacht je van: ik wil je mijn mooie, zeer dierbare oude vriendin Lauren voorstellen, de vrouw van de beste drummer met wie ik ooit gespeeld heb, de legendarische Will Dumford?’

Lauren zag dat hij zich naar Will toe draaide en hem een vriendschappelijke knuffel gaf.

Will leek er niet echt prijs op te stellen.

‘Ik kan me niet herinneren dat we ooit zo geknuffeld hebben, vriend,’ zei Will terwijl hij zijn vochtige voorhoofd afveegde. ‘Zelfs niet als we mot hadden.’

‘De tijden veranderen Will,’ zei Alex. ‘Je moet in contact blijven met je zachtere kant.’

‘En je kunt Wills zachtere kant niet missen,’ zei Lauren, terwijl ze naar de Hawaïaanse dansmeisjes knikte.

Will rolde met zijn ogen.

En ze vroeg zich af... waarom dreef ze altijd de spot met hem als ze onder de mensen waren? Ze raakte bevangen door een schuldgevoel; ze wist hoeveel pijn het hem deed.

‘Ik dacht dat je had gezegd dat het relaxed zou zijn, Alex’ zei Will.

‘Dit is rock-‘n-roll, Will. Daarbij bestaat relaxed toch niet?’ ‘Jij zegt het.’

Lauren zag dat Alex een frons trok.

Will klonk als een zeurderige tiener. Nee – een chagrijnige oude man, dat was het.

Dat was haar nog niet eerder opgevallen.

‘Weet je wat, vriend, ga maar naar de bar achterin. Chris is daar ook. Hij wil je dolgraag weer zien.’

Chris? Nu al hier?

En Lauren voelde iets wat ze al een hele tijd niet meer had gevoeld. Maar wat was het? Belangstelling?

Chris Wickes, de bassist destijds. Enorm onzeker en altijd met zichzelf in de knoop. Maar toch had ze altijd het gevoel gehad dat Chris het brein van de band was – terwijl Alex de mooie jongen was.

Het is dus echt waar, dacht ze. De band is hier weer bij elkaar...

‘Ik wist dat je Chris terug zou zien. Had ik het je niet gezegd, liefje?’ zei Will terwijl hij zich naar haar omdraaide.

‘Zeker wel, schat.’

Een poging om het goed te maken...

‘Hij zit toch nog steeds in het circuit? Nog steeds optredens hier en daar. Dus hij moest wel komen,’ zei Will. Hij wendde zich met een bijna uitdagende uitdrukking weer tot Alex: ‘Maar hoe zit het met Nick? Komt Nick ook?’

Lauren zag Alex’ gezicht – stoïcijns, maar het licht was uit zijn ogen verdwenen.

‘Dat is nog even afwachten. Nick is er nog niet. Maar hij zei dat hij zou komen.’

‘We kunnen geen feest vieren zonder hem, Alex. Dat weet jij ook.’

Lauren zag dat Wills gezicht roze kleurde. Hij zweette.

‘Will, maak je geen zorgen. Hij zal zeker op komen dagen. Dat beloof ik je. We kunnen het verleden beter laten rusten, nietwaar? En er ligt te veel geld op tafel om zomaar te laten liggen.’

Will vertrok zijn gezicht alsof hij ruzie ging maken, maar een moment later zag Lauren dat het hem beter leek het niet zover te laten komen.

‘Oké. Dat is geweldig, Alex,’ zei hij. ‘Geweldig. Ik vertrouw je, dat weet je. Ik heb je altijd vertrouwd.’

Alex’ brede grijns was nu helemaal terug. ‘Super. Ga Chris maar zoeken. Pak een biertje en praat lekker bij over de goede oude tijd.’

‘Ja, zeker. Zal ik doen,’ zei Will. Hij keek Lauren aan. ‘Vind je het goed, liefje, als ik dat ga doen?’

‘Het is een feest, Will. Je hoeft geen toestemming te vragen om een drankje te halen.’

Ze zag dat Will glimlachend met zijn ogen knipperde, zich omdraaide en zich een weg door de meute baande naar de kamer ernaast.

En ze dacht: misschien heb ik hem te strak afgericht.

‘Kom,’ zei Alex, en hij nam haar mee op sleeptouw door de kamer, met zijn arm heel nonchalant om haar schouder.

‘Ik wil je voorstellen aan Gail,’ zei hij. ‘Je zult dol op haar zijn. Jullie worden soulmates, ik weet het gewoon.’

Alex ging haar voor door een drukke zitkamer, dan door een enorme balzaal met lange tafels vol eten en door enorme glazen schuifdeuren naar buiten, waar achter het huis een terras lag. Hier, in de avondzon, zag Lauren tot haar verbazing nog veel meer gasten, en iedereen leek nog zo jong en ze kletsten en lachten allemaal en dronken champagne alsof ze allemaal in een tv-reclame voor een lifestylemagazine figureerden.

Het succesvolle leven.

‘Gail, liefde!’ riep Alex.

Lauren zag dat een lange blonde vrouw in een lange jurk – gelukkig, ze was tenminste niet de enige in een lange jurk – zich losmaakte van een groep jonge mannen en naar haar toe kwam lopen. Lauren herkende haar meteen van de tv.

‘Schat,’ zei Alex. ‘Dit is Lauren. Lauren – Gail, mijn vrouw.’

‘Aha! De beroemde Lauren,’ zei Gail, terwijl ze zich naar haar toe boog en haar op beide wangen kustte.

‘Dus jij bent de beroemdheid,’ zei Lauren. ‘Ik kijk naar al je shows.’

‘Echt waar? Wat leuk om dat te horen.’

‘Ik ben vooral dol op dat programma waarin je mensen probeert over te halen naar het platteland te verhuizen.’

‘O god, dat programma. Nou, ik kan je vertellen dat de opnames daarvoor een crime zijn,’ zei Gail. Ze boog zich samen zweerderig naar Lauren toe. ‘De helft van die sukkels wil helemaal niet echt verhuizen – de hele show is gewoon nep.’

Gail lachte – en Lauren lachte ook. Ze had ertegen opgezien om Gail te ontmoeten, maar misschien kwam het toch nog goed.

‘Jij moet nodig een drankje hebben, meid,’ zei Gail. ‘Een glaasje champagne?’

‘Lijkt me heerlijk.’

‘Kom dan mee. We zijn goed voorzien van bubbels. Maar...’ Gail leidde haar over het terras langs een overdekte bar, be-
mand door nog meer knappe jongelingen in donkere pakken. ‘Ik heb mijn eigen geheime voorraadje van de beste kwaliteit bij het zwembadpaviljoen.’

Ze liepen een brede marmeren trap af die uitkwam in een geometrische tuin met een fontein – Venus – of wie dan ook – in het midden. Aan de voet stroomde water uit de monden van vier cherubijnen in een bubbelbad. Daarachter zag Lauren een reeks lage schuren, allemaal gerenoveerd met glazen schuifdeuren en eigen terrassen.

Een handvol mensen zat in groepjes op het gras te drinken.

Luide muziek dreunde uit een van de schuren.

Ze zag Gail ernaar knikken. ‘Alex’ studio,’ zei ze. ‘Tot de nok toe gevuld met allerlei retrospullen. Versterkers, Fender gitaren uit de jaren tachtig, je kent dat wel. Hij wil het oude Lizard-’monstergeluid’ terugbrengen zoals het was.’

‘Dus hij meent het, van die nieuwe tournee?’ vroeg Lauren.

‘Absoluut.’

‘En Nick ook?’

‘Nou, Alex hoopt van wel. Ze zijn nu allebei twintig jaar ouder,’ zei Gail, en ze bleef bij de fontein staan. ‘Ze hebben hun trots opzijgezet – dat zei Alex tenminste tegen me.’

‘Er valt een hoop opzij te zetten,’ zei Lauren, die zich een moment later realiseerde wat ze had gezegd en Gail schuldbe-
wust aankeek.

‘Ha! Wat zeg ik nou? Hij zal het geweldig vinden,’ zei Gail, terwijl ze Lauren toegrijnsde.

Lauren zag dat ze haar hand in het borrelende water van de fontein stak en als bij toverslag een fles champagne uit het schuimende water trok.

‘Ta-da!’ Ze pakte twee glazen onder de stenen bank van-
daan die om de fontein heen stond. ‘Even tijd om tot rust te

komen voordat dit feest echt losbarst. En voor jou de kans om me alles over vroeger te vertellen!’

‘Vroeger,’ zei Lauren. ‘God. Waar zal ik beginnen?’

‘Begin met Live Aid op Wembley – en vandaar terug in de tijd, schat! Ik wil alle roddels horen, tot de laatste heerlijke druppel.’

3. Feestvieren

Lauren boog zich zo dicht mogelijk naar de jongen toe met wie ze danste en schreeuwde: 'Even – een – glas – water – halen!'

Maar de muziek stond zo hard dat hij alleen maar grijsde en zijn schouders ophaalde.

Ze grijsde, haalde eveneens haar schouders op en baande zich een weg door de duisternis, waarbij de stroboscooplampen slechts de dansende, meestal gedrogeerd ogende gasten belichtten. Uiteindelijk slaagde ze erin de balzaaldeuren te bereiken, waarachter het minder donker was.

Wow, dacht ze. Ik heb in jaren niet zo gedanst. En ik heb in jaren ook niet met zo'n sexy vent gedanst.

In de eetzaal vond ze een pilaar om tegenaan te leunen en keek ze op haar horloge.

Het was bijna één uur 's nachts.

Ook dat kwam maar zelden voor!

En dit feest was nog lang niet ten einde. Maar waar was Will?

Ze vond haar schoenen in het hoekje waar ze die had verstopt en slaagde er nog net in om de riempjes om te doen.

Ik ben toch wel een beetje pissig, dacht ze waggelend.

Nee. Herstel.

Een beetje heel erg...

Ze haalde diep adem en liep naar de openslaande deuren die naar het terras leidden.

Daar zou het rustiger zijn...

Maar ook daar stond een grote menigte buiten. Ze stapte

het terras op en kon groepjes gasten zien kletsen, roken, chillen. Lantaarns en fakkels vormden oranje verlichte vlekken in de duisternis. Ze zag dat er nu blauwe, rode en groene lichtjes in de fontein kringelden. Een laser straalde vanaf het dak van een van de bijgebouwen de lucht in.

Een bescheiden feestje.

Scènes uit stomme films werden geprojecteerd op de achterkant van het huis.

Ze dwaalde door de tuin, op zoek naar Will tussen de kletsende, lachende groepjes.

‘Will? Will?’

‘Lauren,’ klonk een stem vlak naast haar. Maar het was niet de stem van Will.

Ze draaide zich om en zag Chris Wickes uit het duister op haar aflopen.

Hij sloeg een arm om haar heen en kuste haar zachtjes op haar wang.

Ze rilde, maar ze had het niet koud.

‘Rook je nog steeds?’ vroeg ze. Ze kon de tabak in zijn adem ruiken.

‘Waarom niet?’ merkte hij op met zijn onweerstaanbare glimlach. ‘De drugs zullen me waarschijnlijk eerder fataal worden.’

‘Vroeger zeiden we dat je eerder zou sterven in een bargevecht dan dat iets anders je fataal zou worden!’

‘Leuke grap.’

‘Het was geen grapje.’

Ze zag dat hij op de balustrade ging zitten. Het licht uit het huis viel op zijn gezicht. Hij zag er nog prima uit voor zijn leeftijd. Een paar rimpels, de kenmerkende stoppels op zijn kin waren nu grijs. Zijn lange haar was nog steeds donker, maar met grijze strepen. En zijn ogen waren nog hetzelfde.

Lauren was dol op zijn ogen. Donker en kil – alsof hij voortdurend boos was. En zo diep.

‘Will vertelde me dat je kinderen hebt,’ zei Chris.

‘Twee jongens,’ zei Lauren. ‘Tieners.’

‘Lastposten, wed ik...’

‘Breek me de bek niet open. En jij?’

‘O, single en niet verliefd.’

Lauren keek om zich heen; ze was zich er plotseling van bewust dat ze nu met z’n tweeën aan het bijpraten waren, zonder verder gezelschap...

‘Waar is Will trouwens?’

‘Die is in de studio. Hij is bezig de tour te plannen. Met Alex. En Carlton.’

‘Carlton Flame? Die oplichter,’ zei Lauren. ‘Ik had wel kunnen raden dat hij hier zou zijn.’

‘Officieel hebben we allemaal nog steeds een contract bij Carlton. En geloof mij nou maar, oplichters zijn het allemaal.’

‘En hij wil zijn tien procent zeker niet mislopen, hè?’

‘Twintig.’

‘Oef. Geen wonder dat Will en ik nooit een cent krijgen. En zijn er nog meer bij die van alles zitten te bekokstoven?’

‘Alleen Nick.’

‘Aha. Dus hij is gekomen.’

‘Had je dat niet verwacht dan?’ Lauren keek nog eens rond en ging naast hem zitten.

Plotseling leek het alsof ze waren teruggekeerd in de tijd, in hun eigen verleden.

Lang geleden hadden ze net zo naast elkaar gezeten, voor alle heisa met Lizard die hun wereld op zijn kop zette. Op net zo’n avond in de vroege zomer hadden ze op de kinderschommel in de tuin van Chris’ moeder in Cherringham gezeten. Dat was in hun laatste jaar geweest, toen de schoolexamens voor de deur stonden en ieders toekomst nog ongewis was en er van alles mogelijk leek, een tijd waarin alles voor het grijpen lag.

Net zoals nu. Alleen zij tweeën.

‘Ik dacht dat hij verstandiger zou zijn,’ zei Lauren.

‘Tja, hij heeft het geld nodig,’ zei Chris. ‘Zoals wij allemaal. Met albums verkopen verdien je niets. En met die verdomde downloads ook niet. Als je geld wilt verdienen, moet je het land in.’

‘Dus je gaat het doen?’

‘Zeker weten.’

‘Waarom zit je nu niet daar dan?’

‘Even bijkomen. Het werd daarbinnen nogal heftig.’ Hij grijnsde. ‘Een hoop oud zeer... Snap je wat ik bedoel?’

Lauren glimlachte eveneens. ‘En ik dacht nog wel dat je van ruzies hield.’

‘Ik ben er niet bij betrokken. Hoe zeggen ze dat ook alweer? Het is mijn pakkie-an niet.’

‘Wie zijn er aan het ruziën dan?’

‘Raad eens...’

‘Alex en Nick?’

‘Helemaal goed. Ze vliegen elkaar naar de keel alsof het nog steeds 1994 is.’

‘En waar maken ze dan ruzie over?’

‘Over mij,’ klonk een vrouwenstem van opzij.

Lauren keek op en zag in silhouet een meisje tegen een van de fakkels geleund staan.

‘Ik ben Sarinda,’ zei ze, en ze kwam naar hen toe.

Lauren keek naar het meisje.

Dus dit was Sarinda.

Ze droeg een ultrakort minirokje en enorme plateauschoenen die haar zeker twaalf centimeter langer maakten.

Minidiamantjes fonkelden op haar blote buik, neus en oren. Op haar gezicht had ze een feesttattoo... Een felrode roos, waar een druppel bloed vanaf droop.

Wat dat dan ook mag betekenen!

Ze kon niet ouder zijn dan zeventien. Als ze dat al was! Wat deed ze hier?

We zijn allemaal oud genoeg om je ouders te zijn, liefje, dacht Lauren.

‘Je verradt zo wel je leeftijd,’ zei Chris. ‘Je hebt nog nooit van Sarinda gehoord?’

Lauren haalde haar schouders op. ‘Sorry, meid, ik weet niet...’

‘Ik ben zangeres,’ zei Sarinda.

‘En niet zomaar een zangeres,’ zei Chris. ‘Sarinda heeft haar eigen YouTubekanaal. *Queen of the Streams*, toch?’

‘Ik heb gewoon geluk dat ik zulke geweldige fans heb,’ zei Sarinda. ‘Zonder hen ben ik niets.’

Het klonk alsof ze die zin uit haar hoofd had geleerd.

‘Wat leuk voor je,’ zei Lauren. ‘Maar – wat is het verband met Alex?’

‘Dat is er niet,’ zei Sarinda. ‘Ik ben hier met Nick.’

‘Ah,’ zei Lauren.

‘Zijn jij en Chris samen?’ vroeg Sarinda.

‘God nee!’ zei Lauren lachend en ze keek Chris aan.

Maar hij lachte niet.

‘Ik ben Lauren Dumford. De vrouw van Will.’

‘O,’ zei het meisje. ‘Will... Dat is toch de...’

‘Onze drummer,’ maakte Chris de zin voor haar af. ‘Hij was toentertijd verdomd goed.’

Zelfs in de duisternis kon Lauren zien dat de gezichtsuitdrukking van het meisje duidde op... Wat? Medelijden? Lauren keek haar aandachtig aan; ze wist niet goed wat dit allemaal te betekenen had. Was dit grietje ook de vriendin van Nick? Maar belangrijker nog – vormde ze een bedreiging voor de hereniging van de band?

Een ongemakkelijke stilte. Lauren zag het meisje weggijken, alsof ze iets interessanter zocht dan deze twee bejaarden op wie ze was gestuit.

‘Nou, eh, leuk je te ontmoeten,’ zei ze met een snel lachje, waarna ze zich omdraaide en Lauren haar weg zag glippen, terug in de meute.

‘In de war?’ vroeg Chris.

‘Volkomen. Het lijkt me dat ze eerder voor haar eindexamen zou moeten blokken in plaats van feest te vieren met een stel ouder wordende rockers.’

Chris knikte glimlachend. ‘Laten we wat gaan drinken,’ zei hij.

‘Dan zal ik het allemaal aan je uitleggen.’

En hij sloeg zijn arm om haar schouder en leidde haar weg.

Alex King schoof de deur van het zwembadpaviljoen open en keek om zich heen. Het duurde even voordat zijn ogen zich hadden aangepast na het felverlichte terras buiten.

Om het zwembad stond een handvol kaarsen, waarvan de flakkerende vlammen glinsterend reflecteerden in het water, dat lichtjes stoomde in de duisternis.

Uit de zwembadspeakers klonk chille Ibiza-lounge.

Vintage Café del Mar? Sexy muziek.

Het zwembad leek leeg.

Heerlijk.

Iedereen was er op dit moment meer op uit om stoned te worden dan een baantje te trekken, dacht hij. Normaal gesproken zou hij zich bij hen hebben gevoegd. Maar hij had genoeg gerookt en gesnoven voor vanavond.

Hij had zijn verstand erbij willen houden nu er over een nieuwe tournee gesproken werd. Het doel was om de band weer bij elkaar krijgen.

Met een snelle duik zou hij zijn hoofd weer leegmaken.

In de verte hoorde hij nog net de beat van de dansmuziek die nog steeds door het huis dreunde. Maar hier was het heerlijk rustig. Precies waar hij behoefte aan had na die confrontatie met Nick!

Nou, over vroeger gesproken...

Hij keek naar de sauna en het stoombad – maar daar was het donker.

Hij had het zwembad voor zichzelf.

Voorlopig in elk geval. Maar niet voor lang – hoopte hij. Hij haalde zijn telefoon tevoorschijn en bekeek de sms die hij in de bar had gekregen. Over de ontmoeting hier.

Het was een onbekend nummer.

Maar het was een aanbod dat hij niet kon weigeren... Hij wist niet wie de afzender was, maar dat kon hij wel raden.

Hij was getergd. De bijeenkomst had niet slechter kunnen verlopen. Nick, Will, Carlton – zelfs Chris – het leek wel alsof ze allemaal een hekel aan hem hadden.

Maar waarom?

Hij had ze naar de top gebracht.

Hoe had John Lennon het ook alweer genoemd?

Helemaal tot de '*toppermost of the poppermost*'.

Allemaal. En nu was hij gereed om ze daar weer heen te brengen.

Ze hadden geen idee. Ze wisten totaal niet hoe moeilijk het vroeger voor hem was geweest om de band draaiende te houden. Om hits te blijven produceren. En hoe moeilijk het nu zou zijn om de show weer op de rit te krijgen. En toch leek het alsof ze hem alleen maar wilden ondermijnen.

Die klootzak van een Nick. Hij zou alles verpesten. Wat een egoïst. Om de tourplannen te laten verpesten door één liedje...

Alex zuchtte diep en zei tegen zichzelf dat hij kalm moest blijven. Hij zou het nog wel voor elkaar krijgen.

Op het pad naar de revival kon je een paar flinke hobbels verwachten.

Hij zwaaide lichtjes heen en weer.

Hij liep naar een van de ligstoelen en trok zijn kleren uit. Eenmaal naakt draaide hij zich om, liep naar de treden aan de ondiepe kant van het zwembad en liet zich in het warme water zakken. Hij haalde diep adem en ging kopje onder. Hij voelde hoe het water zich om hem heen wikkelde, zoals in de baarmoeder.

Zonder de zwembadverlichting leek het alsof je in de ruimte zwom, in het oneindige.

Hij raakte bijna de bodem van het zwembad en trappelde met zijn benen om het diepe gedeelte te bereiken.

Hij zou één baantje onder water doen.

Eentje maar.

Hij was nog nooit zo stoned gaan zwemmen.

Het was een heerlijk gevoel.

Hij trok zichzelf door het water, glijdend met zijn armen, schoppend met zijn voeten.

Ik ben een dolfijn, dacht hij. Een bruinvis. Een haai.

Zijn vingers raakten de rand van het zwembad en hij kwam omhoog.

Hij moest lucht hebben.

Maar het lukte hem niet om boven het water uit te komen, want hij voelde een kracht op zijn hoofd die hem naar beneden duwde.

Geen kracht, maar een hand!

Iemand duwde hem terug onder water.

Hij schopte en krabbelde met zijn handen – dit was belachelijk! Zijn hoofd kwam omhoog uit het water – hij zoog lucht naar binnen – maar toen dwong iets hem weer onder water en nu slikte hij water in, in plaats van lucht.

Dit was foute boel...

Hij hoestte, maar daardoor vulden zijn longen zich met nog meer water. Terwijl de paniek toesloeg, probeerde hij te bedenken wat hem te doen stond.

Hoe kon hij hieruit ontsnappen?

Door de joint reageerde hij trager; zijn armen en benen bewogen op halve snelheid. Hij had geen kracht meer en ademde opnieuw in, maar zijn longen zaten nu vol water.

Hij zag lichtflitsen voor zijn ogen. Hij moest nu hoognodig zuurstof hebben.

Dan een moment van rust... Stilte.

Dit was oké.

Zo moest het zijn.

Geen geworstel meer. Alleen maar... drijven.

Hij voelde dat de hand zich losmaakte van zijn hoofd en hij zweefde nu naar beneden, niet omhoog, naar de bodem van het zwembad in het inktzwarte water.

Verschenen in de Cherringham-serie van Matthew Costello en Neil
Richards:

Moord aan de Thames
Moord op het landhuis
Moord bij maanlicht
Spreken is zilver
De touwtjes in handen
Een dodelijk vuur
De dode in het meer
Een kwade opzet
Een spel met de dood
Een dodelijke bekentenis
Een dodelijke race
Een dodelijke zomernacht
Een dodelijke les
Het geheim van het kasteel
Een fatale val
Het laatste raadsel
Een dodelijk plot
De verdwenen toerist
Een schim uit het verleden
Een mysterieuze inbraak
Een onfrisse zaak
Een dodelijke melodie

E-book april 2025

Dit is het tweeëntigste deel in de Cherringham-serie

Oorspronkelijke titel *The Song Never Dies*

Oorspronkelijke uitgever Bastei Entertainment, een imprint van Bastei Lübbe AG

Copyright © 2015/2017 Bastei Lübbe AG, Keulen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Peter de Rijk

Omslagontwerp De Weiwer Design, Baarn

Omslagbeeld © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN e-book 978 90 261 7908 2

ISBN luisterboek 978 90 261 7909 9

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.